

праздни! Никога чловѣчскыйтъ родъ не бы могълъ да ги засели. Каква е прочее причината? една лъжовна слава, едно праздно име на завоеватель, което нѣкой владѣтель иска да спечели запаля война въ пространни страны! Тѣй единъ чловѣкъ, дощълъ на свѣта по божіе поущеніе, жьртовва грубо толкози чловѣцы на тщеславіето си; трѣба сичко да изгине, сичко да потъне въ кръвь, сичко да изгори въ пламьцытъ, и сичко което са отърве отъ огъня и отъ желѣзото да не може да отбѣгне гладя, който е еще помжчителенъ, само и само за единъ чловѣкъ, който си играе съ сичката чловѣческа природа, и намѣрва въ туй всеобщо разрушеніе своето удоволствіе и своята слава! Каква чудовищна слава! Може ли да не бждтъ ужасны и презрѣны тѣзи чловѣцы които сж до толкось презрѣли чловѣщината? Не, не, таквызи като не сж герои, не сж нито чловѣцы; тѣ трѣба да сж проклеты презъ сичкытъ вѣкове, отъ които искали быхж да са прославлены. О! колко царетѣ трѣба да иматъ отвращеніе отъ войнытъ които предприематъ! Войнытъ трѣба да сж праведны: но и туй не е доста, трѣба тѣ да сж необходимы за общото добро. Кръвьта на единъ народъ не трѣба да са пролива освѣнъ за избавяньето на този народъ въ крайна нужда. Но лъстивытъ чловѣцы, лъжовнытъ понятія за славата, излишната зависть, неправедната алчность приккрыта подъ благовиденъ предлогъ, найподирь неразмысленнытъ обѣщанія увличатъ почти сѣкогы царетѣ въ войны, въ които тѣ страдайтъ, бѣдствувать безъ нужда да изгубѣжтъ сичко и приносятъ толкози злины на подданныцытъ си колкото и на враговетѣ. “ Тѣй разсжждаше Телѣмахъ.

Но той не са задоволяваше да оплаква злинытъ на войната; той са старееше да ги олекчи. Той тичаше по чадхрытъ да помага самъ на болнытъ и на умирающытъ; раздаваше имъ сребро и лѣкарства; той ги утѣшаваше и насърчаше съ думы испълнены отъ пріятелство: проваждаше да посѣтяватъ тѣзи които самъ не пристигаеше да посѣти.

Помежду Критянытъ, които бѣхж съ него, имаше и двама старцы, отъ които единтъ са звѣше Травмафилъ, а другыйтъ Нозофигъ.